

ความเห็นส่วนตัว  
ของ นายจิริณี หะวานนท์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๙/๒๕๖๓

เรื่องพิจารณาที่ ๒๒/๒๕๖๑

วันที่ ๑๐ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๓

ระหว่าง ศาลปกครองกลาง ผู้ร้อง  
ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๙ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ และมาตรา ๒๖ หรือไม่

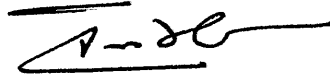
ความเห็น

คดีนี้ ศาลปกครองกลาง ผู้ร้อง ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยความชอบด้วยกฎหมาย ตามข้อโต้แย้งของพันเอก อัครวิชัย หรือสุทธิพงษ์ เจริญพร ผู้ฟ้องคดี ซึ่งอ้างว่า พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๙ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๔ และมาตรา ๒๖ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีรับราชการทหารตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๑๔ เกษียณราชการเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๕ นับเวลาราชการได้ ๔๐ ปี ๑๐ เดือน และนับเวลาราชการเป็นทวีคูณตามมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ เป็นเวลา ๑๑ ปี ๘ เดือน ๒๗ วัน รวมเป็นเวลาราชการ ๕๒ ปี ๖ เดือน ๒๗ วัน การนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำนาญตามมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ บัญญัติให้การนับเวลารับราชการที่มีเศษของปี หากเกินครึ่งปีให้นับเป็นหนึ่งปี จึงนับเวลาราชการของผู้ฟ้องคดีได้ ๕๓ ปี วิธีการคำนวณเงินบำนาญบัญญัติไว้ตามมาตรา ๓๒ (๒) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ให้ตั้งเงินเดือน

เดือนสุดท้ายหารด้วยห้าสิบคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ กรณีของผู้ฟ้องคดี จะได้เงินบำนาญสูงกว่าเงินเดือนเดือนสุดท้าย เนื่องจากเวลารับราชการเกินกว่า ๕๐ ปี แต่กรมบัญชีกลางผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า การจ่ายเงินบำนาญปกติให้จำกัดจำนวนอย่างสูงไม่เกินเงินเดือนเดือนสุดท้าย ตามบทบัญญัติมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒ ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งว่า มาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒ ขัดต่อหลักนิติธรรม และเป็นการจำกัดสิทธิของข้าราชการที่มีเวลารับราชการเกินกว่า ๕๐ ปี และเป็นกฎหมายที่มีได้ใช้บังคับเป็นการทั่วไป แต่มุ่งหมายใช้บังคับกับบุคคลที่มีเวลาราชการเกินกว่า ๕๐ ปี

เห็นว่า เงินบำนาญเป็นเงินที่รัฐตอบแทนความชอบแก่ผู้รับราชการมาเป็นเวลานาน เพื่อให้สามารถดำรงชีพอยู่ได้โดยเหมาะสมสมควร การใช้เงินเดือนเดือนสุดท้ายเป็นฐานในการคิดคำนวณถือว่าเหมาะสมแก่การกำหนดค่าตอบแทนที่สมดุลระหว่างการดำรงชีพตามสมควรแก่ความชอบในราชการกับภาระงบประมาณและประโยชน์สาธารณะ การนับเวลาราชการเป็นทวีคูณเป็นการตอบแทนพิเศษเฉพาะข้าราชการบางตำแหน่งหรือบางพื้นที่ ตามมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ทำให้การนับเวลาราชการเกินกว่าเวลาปฏิบัติราชการจริงเป็นสิทธิประโยชน์เพิ่มเติมในการคิดคำนวณเงินบำนาญ ซึ่งกฎหมายยอมให้นำมาใช้คำนวณในการคิดเงินบำนาญตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ เพียงแต่จำกัดจำนวนเงินบำนาญอย่างสูงไม่เกินกว่าเงินเดือนเดือนสุดท้ายตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒ อันเป็นไปตามความเหมาะสมแก่การดำรงชีพของข้าราชการทั่วไปทุกคน แม้จะเป็นการจำกัดสิทธิของบุคคลอยู่บ้าง แต่ก็จำกัดสิทธิของบุคคลที่ได้รับสิทธิพิเศษเกินกว่าข้าราชการทั่วไป มิได้เป็นการกระทบถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคล นอกจากนี้ พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๙ บัญญัติบังคับกับข้าราชการทุกคนที่นับเวลาราชการเกิน ๕๐ ปี จึงมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป มิได้แยกประเภทบุคคล และมีได้มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจงพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๙ แม้จะไม่ได้แก้ไขเพิ่มเติมลงในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ อันเป็นกฎหมายหลัก แต่บทบัญญัติมาตรา ๙ ดังกล่าวเป็นบทบัญญัติเพิ่มเติมที่ใช้บังคับแก่การจ่ายเงินบำนาญนอกเหนือจากบทบัญญัติในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ มาตรา ๙ ดังกล่าว จึงเป็นบทบัญญัติของกฎหมายที่มีผลใช้บังคับ และปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายใดยกเลิกเพิกถอน

ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงเห็นว่า พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕)  
พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๙ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ และมาตรา ๒๖



(นายจिरินติ หะวานนท์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ